

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobce: P. Š.
bytem X

zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Vévodovou
sídlem tř. Spojenců 689/3, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy
sídlem Kongresová 1666/2, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2022, č. j. KRPA-229090-30/ČJ-2021-00000P

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce byl již dříve propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (**zákon o služebním poměru**). Porušil totiž služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru – jeho jednání mělo naplnit znaky zpronevěry podle § 206 trestního zákoníku, když si pro vlastní potřebu ponechal peněžní prostředky hrazené kolegy jako členské příspěvky Unie bezpečnostních sborů (**UBS**), konkrétně u základní organizace při Speciální pořádkové jednotce (**SPJ**).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2. V nyní projednávané věci byl předmětem posouzení služebních orgánů nárok žalobce na vyplacení odchodného podle § 155 a násl. uvedeného zákona. Náměstek žalovaného pro vnější službu (též **náměstek žalovaného**) o žádosti žalobce o odchodné rozhodl dne 22. 8. 2022, pod č. j. KRPA-229090-21/ČJ-2021-0000OP (**prvostupňové rozhodnutí**), tak, že žádost o odchodné zamítl a řízení o ní zastavil. Dospěl k závěru, že žalobce byl na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, a naplnil tak překážku nároku na odchodné ve smyslu § 155 písm. c) zákona o služebním poměru.
3. K odvolání žalobce se věci zabýval žalovaný, který se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěry svého náměstka. Připustil, že popis jednání žalobce v rozhodnutí o propuštění (ze dne 28. 5. 2019, č. 478/2019) byl odlišný od popisu jednání, za něž byl nakonec pravomocně odsouzen. Při propuštění bylo zvažováno jednání spočívající v tom, že žalobce vybral členské příspěvky a s těmi protiprávně naložil podle své libosti. V této souvislosti poukázal na to, že původní usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů (**GIBS**) o zahájení trestního stíhání, z něhož při propuštění vycházel i služební orgán, bylo zrušeno státním zástupcem. Na základě opakovaně zahájeného trestního stíhání byl však žalobce skutečně pravomocně odsouzen, a to za jednání, jež spočívalo v tom, že členské příspěvky po svém vyloučení a výzvě k předložení finančních prostředků nepředal do pokladny ani nepřivedl na bankovní účet UBS.
4. Podle žalovaného tak je původní jednání stále obsaženo v popisu pozdějším, který je pouze dále rozšířen o výzvu k předložení peněžních prostředků, a svévolnou dispozici s nimi posouvá až doby po této výzvě. Sama odlišnost popisu jednání nezakládá odpadnutí překážky nároku na odchodné (stejně jako jej bez dalšího nezakládá pozdější zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání). Zákonodárce v § 155 písm. c) zákona o služebním poměru nepožadoval naprostý soulad jednání, požadoval, aby jednání, za něž byl propuštěn, bylo základem pozdějšího odsouzení. Postačí proto, pokud jednání, za něž byl propuštěn, je jen podstatnou součástí popisu jednání, za které je později odsouzen. Tato otázka je tak dle žalovaného blízka problematice totožnosti skutku. S odkazem na praxi i doktrínu přitom obdobně jako u totožnosti skutku postačí, aby byla zachována alespoň částečná totožnost jednání v jeho podstatných rysech. Za shodné podstatné rysy žalovaný označil výběr členských příspěvků a svévolné nakládání s nimi. Chybějící výzva odborové organizace v původním popisu pak nebyla jednáním žalobce, ale jednáním odborové organizace.

II. Žaloba

5. Žalobce ve své žalobě pod **prvním žalobním bodem** namítal, že jednání, za něž byl odsouzen, je odlišné od toho, kvůli kterému byl propuštěn. Výklad žalovaného, opřený o trestněprávní doktrínu k totožnosti skutku, označil za absurdní. Podle něj nemůže jít o zčásti odlišná jednání, není možné se ani odvolávat na problematiku totožnosti skutku, která s projednávanou věcí nesouvisí. Kromě toho, ve věci není dána ani totožnost skutku, jelikož původní trestní stíhání státní zástupce zrušil a došlo k novému zahájení stíhání s jinak vymezeným skutkem.
6. Žalobce dále rozvedl, že trestný čin zpronevěry lze spáchat dvojím způsobem – ponecháním si svěřené věci pro vlastní potřebu či odmítnutím svěřenou věc vydat. Žalovaný se snaží tato rozdílná jednání „smísit“ v jedno, odmítnutí věc vydat na výzvu oprávněného v sobě ovšem vůbec nezahrnuje jednání vymezené v rozhodnutí o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

propuštění. Jednalo se o jiné jednání, v jiné době. Žalobce doplnil, že kdyby věděl, že mu žalovaný nepřizná nárok na odškodné, přistoupil by na podmíněné zastavení trestního stíhání a nárok na odchodné by mu tak zůstal (on se však chtěl vyvinut).

7. **Druhý žalobní bod** se týkal údajné nicotnosti napadeného rozhodnutí. Oprávněným služebním orgánem k rozhodnutí o žádosti žalobce byl žalovaný. Pokud k tomu zmocnil svého náměstka (služební orgán I. stupně), nemohl pak rozhodovat o odvolání proti jeho rozhodnutí, jelikož jde vlastně o tentýž orgán; odvolání by nemělo devolutivní účinek. Pověřením se dle žalobce z náměstka nestal samostatný monokratický orgán, tím stále zůstal žalovaný. To vše nadto umocňuje fakt, že vygenerovaná spisová značka v informačním systému ETŘ je i ve druhém stupni tatáž.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, resp. aby napadené rozhodnutí prohlásil za nicotné.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vztahu k **prvnímu žalobnímu bodu** setrval na svých závěrech uvedených již v napadeném rozhodnutí, popisy jednání měl za v podstatných rysech shodné.
10. Rovněž námitku nicotnosti (**druhý žalobní bod**) označil za nedůvodnou. Zdůraznil, že právní úprava klade důraz na to, aby odpovědnost za rozhodování o služebně právních věcech byla jednoznačně dána konkrétní osobě (služebnímu funkcionáři). Zákon o služebním poměru postavení služebního funkcionáře primárně přiznává řediteli bezpečnostního sboru, derivativně, na základě zmocnění ředitele bezpečnostního sboru, i vedoucím organizačních částí bezpečnostního sboru. Na krajském ředitelství policie hlavního města Prahy pravomoci služebních funkcionářů stanoví Organizační řád krajského ředitelství policie hlavního města Prahy¹ ve znění změn (**Organizační řád**) a dále Pokyn ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 72 k rozhodování mimo řízení ve věcech služebního poměru o omezení kázeňské pravomoci ve znění změn (**Pokyn ředitele**). Žalovaný upozornil i na § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru. Uzavřel, že byl oprávněn o odvolání žalobce rozhodnout.
11. K dílčí námitce ohledně totožnosti čísla jednacího u prvostupňového a napadeného rozhodnutí žalovaný doplnil, že v informačním systému ETŘ se v případě odvolacího řízení pokračuje v původně založeném čísle spisu a vydaná rozhodnutí se pak liší tím, pod kterým pořadovým číslem byla založena do spisu.
12. Podáním ze dne 1. 6. 2023 žalovaný ještě soudu zaslal rozsudek Nejvyššího správního soudu (**NSS**) ve věci rozhodnutí o propuštění žalobce (kasační stížnost žalobce proti zamítavému rozhodnutí zdejšího soudu byla zamítnuta; viz níže).
13. Soud si od žalovaného dále vyžádal vnitřní pokyny, o nichž hovořil ve svém vyjádření k žalobě, a posléze ještě Závazný pokyn policejního prezidenta č. 75/2013, kterým se stanoví rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru příslušníků Policie České republiky (personální pravomoc), ve znění změn (**pokyn PP**). O vyžádání těchto interních aktů následně soud informoval i žalobce, který avizoval, že se k jejich obsahu hodlá vyjádřit; připustil, že mu pokyny jako takové známy byly, navrhl však (i proto, že uvedené interní pokyny nejsou veřejně dostupné), aby

¹ Příloha č. 1 k Rozkazu ředitele krajského ředitelství č. 40/2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

soud vyžádal i původní a v době vydání napadeného rozhodnutí účinné znění pokynu PP. Ta si soud také vyžádal a žalovaný posléze předložil.

14. Ve vyjádření z 31. 10. 2023 žalobce nově poukázal na nezákonnost pokynu PP, pokud jde o delegování personální pravomoci na náměstka žalovaného. Připustil, že ředitel bezpečnostního sboru (zde policejní prezident) může delegovat rozhodování i na další služební funkcionáře, podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru musí ovšem jít o vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. Náměstek žalovaného není vedoucím žádné organizační části krajského ředitelství, nestojí v čele žádného jeho konkrétního útvaru (správní úřady lze nadto podle čl. 79 odst. 1 Ústavy zřizovat pouze zákonem). Podle žalobce tudíž nebyl náměstek žalovaného oprávněn v jeho věci rozhodovat.

IV. Průběh ústního jednání

15. Na ústním jednání, konaném dne 6. 11. 2023, setrvaly strany na argumentaci rekapitulované výše, žalobce akcentoval zejména otázku nicotnosti, a to i ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí; poukázal přitom na Organizační řád krajského ředitelství. Podle žalobce náměstek vždy jen zastupuje ředitele, není vedoucím, který by stál v čele organizační části policie. Žalovaný odkázal na dřívější vyjádření, uvedl též, že náměstek žalovaného podle pokynu PP rozhoduje pravidelně.

16. K důkazu soud provedl:

- **Pokyn PP**, a to jak v jeho původním znění z 12. 4. 2013, tak ve znění od 1. 4. 2022 do 31. 12. 2022 a od 1. 1. 2023. Ve všech předložených zněních policejní prezident tímto pokynem svěřuje v návaznosti na § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru pravomoc jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru dalším služebním funkcionářům (čl. 1). Ve vztahu k nyní projednávané věci je podstatné, že podle čl. 8 pokynu PP ředitel krajského ředitelství policie (tedy i žalovaný) ustanovuje policistu krajského ředitelství, pokud tak nečiní náměstek, ředitele obvodního a městského ředitelství. Dále např. rozhoduje ve věcech přijetí do služebního poměru, o skončení služebního poměru a dalších.

Předmětný pokyn ovšem zároveň stanoví i samostatnou personální pravomoc náměstka ředitele krajského ředitelství, který podle čl. 9 odst. 1 písm. a) ustanovuje policistu na služební místo ve své působnosti a podle písm. b) rozhoduje o dalších věcech služebního poměru takového policisty s uvedenými výjimkami (mezi které nespadá rozhodování o odchodném, ale naopak spadá rozhodování o skončení služebního poměru). K tomu lze doplnit, že v případě bývalého policisty vede řízení služební funkcionář, který k tomu byl příslušný poslední den trvání služebního poměru (čl. 14 odst. 5). Náměstka ředitele krajského ředitelství zastupuje ředitel krajského ředitelství [čl. 14 odst. 1 písm. g)]. Jednotlivé znění pokynu PP se v uvedeném neliší.

- Rozkaz ředitele krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. 40/2013, resp. jeho přílohu č. 1 – **Organizační řád**. Ten v čl. 3 vymezuje organizační strukturu krajského ředitelství [v čl. 3 odst. 1 písm. h) je uvedena i SPJ]. V části druhé Organizační řád vymezuje řídicí úroveň a stupně řízení s tím, že podle čl. 6 odst. 1 písm. b) je vedoucím policistou první řídicí úroveň i náměstek pro vnější službu (náměstek žalovaného), přičemž podle odstavce druhého takový vedoucí policista jedná a rozhoduje ve věcech spadajících do působnosti organizačních článků v jeho působnosti. Podle čl. 8 odst. 1 pak náměstek žalovaného odpovídá mj. za koordinaci a vytváření podmínek pro činnost služby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pořádkové policie a za její metodické vedení, podle čl. odst. 2 písm. d) přímo řídí vedoucího SPJ. Tato jednotka je pak řazena do působnosti náměstka žalovaného i v části třetí, hlavě III Organizačního řádu, v rámci vymezení organizačních článků v působnosti náměstka ředitele pro vnější službu (čl. 30).

- **Pokyn ředitele**, jenž upravuje rozhodování mimo řízení ve věcech služebního poměru. Ve vztahu k projednávané věci nevyplývají z tohoto podkladu žádné relevantní skutečnosti, nevztahuje se totiž na rozhodování o odchodném (čl. 1).

17. Nad rámec správního spisu strany nenavrhly žádné další důkazy.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

19. Nejprve se soud musel zabývat namítanou nicotností napadeného rozhodnutí (**druhý žalobní bod**). Připomíná, že vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí jsou vymezeny v § 77 odst. 1 správního řádu. Podle něj je nicotné rozhodnutí, „*k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*“

20. Nicotnost správního rozhodnutí dále vymezil i Ústavní soud, a to např. v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09. Podle něj je nicotným správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence právního podkladu pro rozhodnutí, absolutní nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného nebo jinak nemožného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či vnitřní rozpornost a neexistence vůle. Rovněž judikatura správních soudů si pod nicotností rozhodnutí představuje nejzávažnější, nejtěžší a zároveň nezhojitelné vady rozhodnutí (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, č. 1629/2008 Sb. NSS nebo usnesení téhož senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, č. 2837/2013 Sb. NSS).

21. Předmětné vady soud u napadeného rozhodnutí neshledal. Nezpochybňuje, že nicotnost rozhodnutí může být způsobena mj. i absolutním nedostatkem věcné příslušnosti, ten však v nynější věci nepřichází v úvahu. NSS k tomu též na půdorysu zákona o služebním poměru uvedl, že by jistě „*bylo nicotné rozhodnutí, jímž by správní orgán rozhodl ve věci, o níž pravomoc rozhodovat je zákonem svěřena soudu, a za nicotné by pak bylo možno považovat také rozhodnutí, v němž by správní orgán rozhodl zcela mimo okruh své věcné působnosti (např. pokud by stavební úřad uložil někomu pokutu za špatné parkování). Nicotné by naopak nebylo rozhodnutí, v němž by správní orgán pouze překročil meze své působnosti osobní (např. pokud by obecní úřad uložil pokutu za špatné parkování příslušníku bezpečnostních sborů).* V projednávané věci však podmínky pro prohlášení nicotnosti (...) podle § 77 odst. 1 správního Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

řádu nebyly splněny. Není pochyb o tom, že věci služebního poměru patří do okruhu působnosti služebních funkcionářů Policie ČR, včetně prvního náměstka policejního prezidenta, jmenovaný má pravomoc v těchto věcech rozhodovat a v rámci odvolacího řízení je k takovým rozhodnutím funkčně a potažmo i věcně příslušný“ (rozsudek ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 - 42).

22. Tento závěr je obecně přenositelný i na projednávanou věc. Rovněž žalovaný je nepochybně příslušný o věcech služebního poměru rozhodovat – je služebním orgánem. Stejně tak je obecně oprávněn rozhodovat o odvoláních, běžně rozhoduje např. o odvoláních proti rozhodnutím ředitelů obvodních ředitelství (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 18 Ad 5/2022 - 51). Nelze tedy uvažovat o tom, že by žalovaný nebyl k rozhodnutí vůbec věcně příslušný. Naopak, standardně je nejen věcně, ale i funkčně příslušný. Ani případný nedostatek funkční příslušnosti, jež vyjadřuje, který správní orgán či jeho součást je určen rozhodovat v konkrétním stupni, přitom nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, nýbrž pouze jeho nezákonnost (srov. recentní rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5 As 107/2021 - 36, bod 27, a tam citovanou judikaturu).
23. Napadené rozhodnutí proto není nicotné. Nanejvýš by mohlo jít o vadu řízení (nezákonnost).
24. Soud se ovšem neztotožňuje ani s tím, že by žalovaný nebyl oprávněn rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím svého náměstka, resp. že by v obou stupních rozhodoval *shodný* orgán, jak žalobce namítal v žalobě. Předně, zákon o služebním poměru upravuje věcnou příslušnost služebních orgánů specificky: *„ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru“* (§ 2 odst. 1).
25. Základním východiskem tedy je, že o věcech služebního poměru rozhoduje jediná osoba – vedoucí bezpečnostního sboru (u policie policejní prezident). Tuto pravomoc ovšem může (nepochybně i z praktických důvodů) delegovat na podřízené funkcionáře. To vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2013, č. j. 4 Ads 118/2012 - 38, a jemu předcházejícího rozsudku NSS z 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008 - 49. Podle nich zákon o služebním poměru *„svěřuje originálně pravomoc k rozhodování věcí služebních poměrů „řadových“ příslušníků bezpečnostních sborů řediteli toho kterého bezpečnostního sboru, a derivativně na základě zmocnění ředitele bezpečnostního sboru také vedoucímu organizační části bezpečnostního sboru.“* Dle citovaných rozsudků přitom platí, že na základě zákonného zmocnění mohou být mocenská oprávnění k rozhodování konkretizována také prostřednictvím interních pokynů a předpisů. NSS rovněž zdůraznil, že za organizační části, na jejichž vedoucí je ředitel bezpečnostního sboru oprávněn působnost delegovat, lze považovat i vymezené strukturní úseky těchto organizačních částí, stanovené taktéž na základě vnitřních aktů řízení – tento způsob organizace a fungování bezpečnostních sborů je pro ně typickým charakteristickým rysem a odpovídá rovněž racionalitě a účelnosti fungování těchto bezpečnostních složek státu. Ve starším případě se jednalo v prvním stupni o rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje (obdobně i rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2009, č. j. 6 Ads 118/2008 - 69, týkající se téhož, jen v Olomouckém kraji), která nebyla na zákonné úrovni předpokládána jako součást daného bezpečnostního sboru; v pozdějším pak o rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

26. Na tyto závěry navázal i zdejší soud např. v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, č. j. 6 Ad 13/2016 - 48, v případě, který se týkal příslušností prvního náměstka policejního prezidenta, jakožto odvolacího orgánu. Soud přitom rozlišoval případy, kdy dochází k delegaci vlastní pravomoci na jiného, *samostatného* služebního funkcionáře na straně jedné (byť se jedná „jen“ o náměstka), a pouhé zastupování služebního funkcionáře (v době jeho nepřítomnosti) na straně druhé. Vyšel zde právě z pokynu PP. Jak vyplývá ze shora citovaných čl. 8 a 9 tohoto pokynu, stejná východiska platí i pro nyní projednávanou věc. Pokyn PP totiž zakládá samostatné oprávnění rozhodovat ve vymezených věcech služebního poměru jak v případě krajského ředitele, tak jeho náměstků.
27. Náměstek žalovaného je podle pokynu PP oprávněn rozhodovat v případech policistů ve své působnosti, do níž dle Organizačního řádu spadá i SPJ, tj. v konečném důsledku i žalobce. Na základě pokynu PP je proto oprávněn rozhodovat ve věcech jeho služebního poměru (vč. nároku na odchodné). Náměstek žalovaného zde tedy nevystupoval v zastoupení ředitele (žalovaného), ale jako samostatný služební orgán. Ze správního spisu ostatně vyplývá, že řízení od počátku nevedl žalovaný, ale jeho náměstek, aniž byl k vedení řízení pověřen. Soud nepřehlédl, že i sám žalobce v úvodu žaloby (část I) rozlišoval prvoinstanční správní orgán (náměstka) a ředitele.
28. Příslušnost k rozhodování o odvolání pak určoval § 190 odst. 6 (nyní odst. 7) zákona o služebním poměru. Ten stanovil, že odvolacím orgánem *je služební funkcionář nadřízený služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal*. Pakliže soud uzavřel, že náměstek žalovaného rozhodl jako samostatný služební orgán, je zřejmé, že o odvolání proti jeho rozhodnutí musí rozhodnout žalovaný jako jeho přímý nadřízený (k tomu i čl. 7 odst. 4 Organizačního řádu).
29. O odvolání proto nerozhodoval tentýž orgán jako v prvním stupni, jak namítá žalobce, ale orgán, který k tomu byl věcně/funkčně příslušný. Odvolání proto mělo i devolutivní účinek. Pro pořádek pak soud dodává, že na těchto závěrech nemohla nic změnit ani skutečnost, že rozhodnutí obou stupňů mají totéž „číslo jednací“, resp. spisovou značku. Žalovaný vysvětlil, že je to dáno nastavením vnitřního elektronického systému ETŘ, který ponechává věci stejnou značku a jednotlivé písemnosti se liší jen pořadovým číslem listu. Soud na tom nevidí nic problematického, v žádném případě to neznamená, že o odvolání nebylo rozhodnuto řádně.
30. Později žalobce ve svých námitkách souvisejících s údajnou nicotností napadeného rozhodnutí upřel svou pozornost nikoli na věcnou (funkční) příslušnost žalovaného (krajského ředitele), ale na věcnou příslušnost jeho náměstka. Jinými slovy tak již nezdůrazňoval, že v obou stupních o jeho věci rozhodoval *shodný* orgán (náměstek v zastoupení ředitele a poté ředitel), pročež absentoval devolutivní účinek odvolání, ale že náměstek žalovaného nebyl oprávněn rozhodovat ani samostatně. V takovém případě se ovšem jedná o dvě zcela odlišné roviny argumentace, dvě odlišné žalobní námitky. V původní žalobě žalobce o pravomoci/příslušnosti náměstka žalovaného jako samostatného služebního funkcionáře vůbec nehovořil (nezpochybňoval ji), hovořil o tom, že rozhodnutí náměstka je rozhodnutím ředitele samotného (str. 12 žaloby). Žalobce netvrdil, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno nepřislušným orgánem, popřípadě, že je nicotné (i v žalobním petitu se domáhal eventuálního vyslovení nicotnosti pouze napadeného rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

31. Argumentace, jež se nově objevila až ve vyjádření žalobce z 31. 10. 2023 a při ústním jednání, tak podle soudu nepředstavuje přípustné rozvinutí (rozhojnění) původního žalobního bodu. Jeho podstatu naopak přetváří, neboť poukazuje na odlišný aspekt dané problematiky (viz i Kocourek, T. in Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, str. 571). Žalobní body lze uplatnit či rozšiřovat jen ve lhůtě k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru), k této nové žalobní argumentaci tak soud mohl přihlížet jen v případě, pokud by se týkala vady, k níž by musel přihlídnout *ex offi*.
32. V souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. soud vysloví nicotnost správního rozhodnutí i bez návrhu, zjistí-li, že trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost. Soud se tak musel zabývat tím, jestli žalobcem namítaná vada (potažmo namítaná nezákonnost pokynu PP) zakládá nicotnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není.
33. Soud opakovaně připomíná, že zákon o služebním poměru ve výše citovaném § 2 odst. 1 předpokládá delegování rozhodovací pravomoci, resp. věcné příslušnosti na jiné služební funkcionáře. Konkrétní určení těchto služebních funkcionářů ponechává na řediteli příslušného bezpečnostního sboru – policejní prezident proto byl oprávněn vlastním interním předpisem okruh služebních funkcionářů a rozsah, v jakém podle zákona o služebním poměru rozhodují, určit. Zákon předpokládá, že musí jít zároveň o vedoucí organizační části bezpečnostního sboru; co se organizační částí sboru myslí, resp. jakým způsobem musí být vymezena, ovšem v tomto ohledu neupravuje.
34. Obecně tak podle soudu nic nebrání tomu, aby bylo rozhodování ve věcech služebního poměru svěřeno i náměstkovi ředitele krajského ředitelství policie. Ten je na základě interního předpisu (pokynu PP) oprávněn rozhodovat samostatně (nerozhoduje v zastoupení ředitele). Pokyn PP, jenž v čl. 9 odst. 1 svěřuje ve vymezeném rozsahu rozhodování ve věcech služebního poměru náměstkovi krajského ředitele, proto obecně nelze považovat za rozporný se zákonem (nepříčí se nijak uvedenému zákonnému zmocnění). Tento závěr podle zdejšího soudu vyplývá i ze shora citované judikatury, zejména rozsudku sp. zn. 4 Ads 118/2012. NSS v tomto případě řešil rozhodnutí ve věci služebního poměru (rozhodnutí o propuštění), jež bylo v prvním stupni vydané náměstkem ředitele a ve druhém stupni pak ředitelem Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, tedy v zásadě obdobný případ, jako je tomu v nynější věci. Vyšel z toho, že rozhodování ve věcech služebního poměru bylo dřívejší obdobou pokynu PP (jednalo se o závazný pokyn policejního prezidenta č. 42/2010, který předcházela pozdějšímu závaznému pokynu policejního prezidenta č. 154/2012, jenž byl nahrazen pokynem PP; viz i čl. 16 pokynu PP) svěřeno výslovně i náměstkovi krajského ředitele. Pravomoc či věcnou příslušnost náměstka ředitele přitom NSS nezpochybnil; odmítl, že by jeho rozhodnutí bylo nicotné (bod 20 jeho rozsudku).
35. Nejenže tedy zákon o služebním poměru delegování rozhodovací pravomoci (a s tím spojené věcné příslušnosti) na jiné služební funkcionáře předpokládá a interní předpis (pokyn PP) mezi takové funkcionáře jednoznačně řadí i náměstka krajského ředitele, ale rovněž správní soudy ve své judikatuře již akceptovaly možnost delegování samostatné rozhodovací pravomoci přímo na náměstka krajského ředitele. Z tohoto důvodu nelze vůbec hovořit o absolutním nedostatku pravomoci, resp. věcné příslušnosti k vydání rozhodnutí ve věcech služebního poměru (ty jsou v nynější věci založeny pokynem PP). Nelze tak hovořit o nicotnosti prvostupňového rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

36. Závěr, že prvostupňové rozhodnutí není nicotné podle zdejšího soudu podporuje i nedávný rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 80/2021 - 48, jenž se zabýval přímo Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy a případem, kdy v prvním stupni rozhodoval náměstek žalovaného a ve druhém pak žalovaný. NSS zdůraznil, že je vždy nutné zkoumat, zda pověřený služební funkcionář je vedoucím organizační části bezpečnostního sboru, nedospěl ovšem k závěru, že by náměstek nemohl vůbec rozhodovat. Naopak, z jeho závěrů, činěných také na půdorysu pokynu PP, jednoznačně vyplývá, že u příslušníků odboru pořádkové policie (který podle Organizačního řádu, jenž měl zdejší soud k dispozici, patří do jeho působnosti stejně jako SPJ) je náměstek žalovaného oprávněn sám rozhodovat. Rovněž z vlastní rozhodovací činnosti je zdejšímu soudu známo, že náměstek žalovaného rozhoduje ve věcech služebního poměru pravidelně (za všechny srov. rozsudek ze dne 28. 7. 2023, č. j. 17 Ad 12/2022 - 73, který se týkal rovněž nároku na odchodné příslušníka SPJ).
37. Konečně, pokud žalobce při jednání poukázal na to, že o jeho propuštění rozhodoval v prvním stupni správně žalovaný (a o odvolání pak policejní prezident), s výše uvedeným není tato skutečnost v rozporu. Sám pokyn PP totiž předpokládá, že o skončení služebního poměru rozhoduje ředitel krajského ředitelství [čl. 8 písm. b) bod 3. ve spojení s čl. 9 odst. 1 písm. b)]. Tyto pokyny by přitom měl žalobce jako bývalý příslušník policie znát (rozsudek NSS sp. zn. 4 Ads 139/2008). Rozhodování náměstka žalovaného pro něj proto ani nemohlo být nijak překvapivé.
38. Soud uzavírá, že námitku nicotnosti neshledal důvodnou ani ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí. Náměstek žalovaného obecně ve věcech služebního poměru příslušníků jednotlivých útvarů ve své působnosti rozhodovat může, a to, zda byl k rozhodnutí příslušný i v konkrétní věci žalobce (příslušníků SPJ), respektive, zda je pokyn PP ve spojení s Organizačním řádem v této věci v souladu se zákonem o služebním poměru, pak již není otázkou případné nicotnosti, ale nezákonnosti jeho rozhodnutí – může jít nanejvýš o vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. ovšem soud zásadně nepřihlíží z úřední povinnosti, ale jen k (včasné) žalobní námitce, popřípadě brání-li mu taková vada v posouzení řádných žalobních námitek (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Takovou námitku žalobce v žalobě neuplatnil, podstatou jeho původních žalobních námitek bylo, že ve věci rozhodoval tentýž služební funkcionář (viz výše). K vypořádání této námítky bylo ovšem podstatné hlavně to, zda náměstek žalovaného rozhodoval samostatně či v zastoupení ředitele.
39. Přesto soud pro úplnost a nad rámec nutného odůvodnění k této problematice uvádí následující. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tvoří policii útvary, jimiž jsou a) Policejní prezidium, b) útvary policie s celostátní působností, c) krajská ředitelství policie a d) útvary zřízené v rámci krajského ředitelství. Žalobce dovozuje, že náměstek žalovaného nestojí v čele žádného z těchto útvarů, a to ani v rámci krajského ředitelství. Soud mu přisvědčuje potud, že na základě podkladů, jež měl k dispozici, náměstek žalovaného skutečně *stricto sensu* není vedoucím žádného konkrétního organizačního článku krajského ředitelství (ve smyslu jeho organizačního členění podle čl. 3 odst. 1 Organizačního řádu). Útvar SPJ je samostatným organizačním článkem, jenž má svého vedoucího (náměstek žalovaného není vedoucím SPJ). Z tohoto pohledu je argumentace žalobce relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

40. Soud ovšem nemůže neupozornit, že Organizační řád zakládá rovněž zřejmou podřízenost SPJ a jeho vedoucího náměstkoví žalovaného – jednoznačně též vymezuje všechny organizační články (SPJ, odbor služby pořádkové policie, odbor služby dopravní policie, zásahová jednotka a další) spadající do působnosti náměstka žalovaného. Nelze přehlížet ani to, že Organizační řád zároveň vymezuje řídicí úroveň a stupně řízení; náměstek žalovaného je přitom *vedoucím* policistou první řídicí úrovně [čl. 6 odst. 1 písm. b)]. Podle odstavce druhého pak jedná a rozhoduje ve věcech spadajících do působnosti organizačních článků ve své působnosti a odpovídá za jejich činnost. Fakticky by jej proto bylo možné označit za vedoucího určitého strukturního úseku krajského ředitelství. Rozdělení na tyto strukturní úseky lze přitom dovodit i z části třetí Organizačního řádu, který zná Hlavu I (kancelář ředitele a její organizační články), Hlavu II (organizační články v přímé podřízenosti žalovaného), Hlavu III (organizační články v působnosti náměstka žalovaného), Hlavu IV (organizační články v působnosti náměstka pro službu kriminální policie a vyšetřování) a Hlavu V (organizační články v působnosti náměstka pro ekonomiku).
41. Touto optikou by tak naopak bylo možné náměstka žalovaného považovat za vedoucího organizační části bezpečnostního sboru, jak předpokládá § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru. Soud připomíná, že podle rozsudků NSS sp. zn. 4 Ads 139/2008 a 6 Ads 118/2008 není obsah pojmu *vedoucí organizační části bezpečnostního sboru* zákonem vymezen a nelze ho jednoznačně vymezit ani systematicko-logickým výkladem. Pouze ze zákonných předpisů nelze jednoznačně určit, které součásti bezpečnostního sboru jsou jeho organizační částí, a které nikoliv, aniž by byly aplikovány akty řízení, které organizační strukturu bezpečnostních sborů upravují konkrétněji a dotvářejí tak jejich organizační rámec upravený zákonem. Za strukturní úsek Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy tak jistě mohou považovány i organizační články v působnosti náměstka žalovaného; námitka žalobce by pak nemohla být důvodná.
42. Soud tak mohl přistoupit k posouzení námitek **prvního žalobního bodu**. Jejich podstatou je přesvědčení žalobce, že nebyl odsouzen na základě jednání, za něž byl dříve propuštěn. Jádrem sporu je tak posouzení dostatečné shody mezi jednáním, jež bylo vymezeno v rozhodnutí o propuštění, a jednáním, za něž byl žalobce nakonec pravomocně odsouzen.
43. V této souvislosti je nutné připomenout, že žalobce byl propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru za to, že porušil služební slib, neboť se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební orgán v rozhodnutí o propuštění specifikoval, že zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu zpronevěry dle § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku, se žalobce dopustil tím, že v období od 1. 1. 2013 do 10. 6. 2018 jako předseda základní organizace UBS, zřízené při SPJ, vědomě, v rozporu s finančním řádem této odborové organizace, neodváděl členské příspěvky, které osobně vybral, když v blíže nezjištěné době převzal od členů UBS zařazených ve SPJ členské příspěvky, které však neodevzdal do pokladny ani nevložil na účet UBS a ponechal si je pro vlastní potřebu. Tímto jednáním měl způsobit škodu UBS nejméně ve výši 76 000 Kč.
44. Odvolací orgán pak tyto závěry potvrdil, žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2021, č. j. 9 Ad 19/2019 - 153; kasační stížnost žalobce pak zamítnul NSS rozsudkem ze dne 30. 5. 2023, č. j. 7 As 190/2021 - 115. V něm kasační soud uzavřel, že v jednání, jak bylo vymezeno, lze shledávat znaky trestného činu zpronevěry, jelikož žalobce „*získal dispozici nad věcmi, které mu byly svěřeny, aby s nimi* Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

naložil určitým způsobem, přičemž s nimi naložil v rozporu s jejich účelem. Současně přijaté prostředky dobrovolně nevydal a učinil tak až v důsledku nastalých okolností.“ NSS v tomto rozsudku rovněž reflektoval pozdější zrušení trestního stíhání a rozhodnutí trestních soudů. K tomu uvedl, že zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání není důvodem pro konstatování nezákonnosti rozhodnutí o propuštění, neboť ze zrušujícího usnesení nevyplynou žádné závěry, které by mohly jakkoliv vyvrátit úvahy správních orgánů o naplnění znaků trestného činu. Připustil též, že skutek popsáný v rozhodnutí o propuštění není zcela totožný se skutkem, pro který byl posléze uznán vinným, to však na povaze vytýkaného jednání žalobce nic nemění.

45. V mezidobí podal žalobce žádost o odchodné. Podle § 155 zákona o služebním poměru má příslušník, jehož služební poměr skončil a který vykonával službu alespoň po dobu 6 let, nárok na odchodné. Výjimku tvoří některé případy propuštění podle § 42 odst. 1 téhož zákona, konkrétně dle § 155 písm. c) zákona nemá nárok na odchodné bývalý příslušník, který byl propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) *a je následně na základě jednání, které vedlo k jeho propuštění, pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně.*
46. Smysl citovaného ustanovení je zcela zřejmý. Je jím vyloučení nároku na odchodné v situaci, kdy se bývalý příslušník dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky úmyslného trestného činu. Zákonodárce tedy brání tomu, aby někdo, kdo se dopustil natolik závažného jednání, ještě čerpal finanční prostředky od státu. Bývalý příslušník je ovšem zároveň chráněn tím, že o nárok na odchodné nepřichází, pokud je sice propuštěn zákonně, nakonec však není za jednání, pro které byl propuštěn, pravomocně odsouzen. V takovém případě mu odchodné náleží.
47. V projednávané věci je rozhodné, že žalobce nepochybně odsouzen byl. Byl odsouzen za úmyslný trestný čin zpronevěry podle § 206 trestního zákoníku, tedy za stejný trestný čin, jehož znaky mělo mít jednání, které vedlo k jeho propuštění. Soud přitom nepřehlédl, že pravomocnému odsouzení předcházelo zrušení prvního odsuzujícího rozsudku zdejším soudem jako soudem odvolacím. Obvodní soud proto rozhodoval opětovně a rozsudkem z 30. 3. 2021, sp. zn. 46 T 24/2020, uznal žalobce znovu vinným. Tento rozsudek byl opět zrušen odvolacím soudem, jenž zároveň zastavil trestní stíhání. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo ovšem zrušeno Nejvyšším soudem, který věc odvolacímu soudu vrátil. Ten poté odvolání žalobce zamítl, a to usnesením ze dne 2. 3. 2022, sp. zn. 44 To 192/2021 (dovolací soud usnesením ze dne 17. 8. 2022, sp. zn. 7 Tdo 573/2022, dovolání žalobce odmítl).
48. Podle pravomocného rozsudku z 30. 3. 2021, sp. zn. 46 T 24/2020, byl žalobce odsouzen za to, že jako příslušník policie zařazený v SPJ, který byl od 20. 12. 2012 předsedou základní organizace UBS, v období od 1. 1. 2013 do 10. 6. 2018 vybíral členské příspěvky, které v blíže nezjištěné době v hotovosti převzal od jmenovaných členů UBS, a dále dne 10. 6. 2018 na základě výzvy k předložení finančních prostředků a vyúčtování v souvislosti s jeho vyloučením z UBS (výzva mu byla doručena e-mailem společně s vyrozuměním o jeho vyloučení dne 19. 5. 2018), převzal od pokladníka a místopředsedy základní organizace UBS prap. Mgr. J. H. vybrané členské příspěvky v celkové výši 9 000 Kč, přičemž ač věděl o svém vyloučení, členské příspěvky v rozporu s finančním řádem a stanovami UBS nepředal do pokladny ani nepřevedl na bankovní účet UBS a v době od 19. 5. 2018 do 17. 6. 2019 je úmyslně bezdůvodně zadržoval ve své dispozici a odňal je tak z dispozice UBS. Tím zmařil základní účel vybírání členských příspěvků a způsobil na majetku UBS škodu nejméně 66 000 Kč.
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

49. Nemůže být sporu o tom, že popis skutku, za který byl žalobce odsouzen, se částečně liší od popisu uvedeného v rozhodnutí o propuštění. Žalobce ovšem nebyl odsouzen za jakési jiné nesouvisející jednání, ale právě za trestný čin zpronevěry spojený s výběrem členských příspěvků pro účely UBS. Již z povahy věci přitom nelze očekávat, že příslušník musí být pro účely § 155 písm. c) zákona o služebním poměru odsouzen za totéž jednání, resp. na základě zcela totožného popisu takového jednání (tedy aby služební orgán vymezil ještě před skončením trestního řízení jednání příslušníka doslovně stejně, jako pak učiní trestní soud). V trestním řízení, stejně jako ve správním trestání je ostatně zcela přirozené, že se popis skutku v průběhu času vyvíjí s tím, jak se vyvíjí či ověřují skutkové poznatky (např. rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016 - 24). Podstatné je, aby byl příslušník odsouzen *na základě jednání*, za které byl propuštěn.
50. Podle soudu byl tento požadavek naplněn, podstata vytýkaného pochybení totiž zůstala stejná. Pozdější popis skutku vychází z toho původního: zachovává moment výběru členských příspěvků od kolegů, porušení finančního řádu UBS a rovněž skutečnost, že žalobce členské příspěvky dobrovolně neodevzdal do pokladny, resp. nepřevédl na bankovní účet UBS – ponechal je ve své dispozici (tím způsobil na cizím majetku škodu, která je také v zásadě obdobná). Popis skutku je později pouze dále doplněn, resp. upřesněn (k přípustnosti takového postupu a související námitce žalobce viz níže). Základní rozdíl je v tom, že původně bylo žalobci vytýkáno, v zásadě blíže nespecifikované, zadržování členských příspěvků. Posléze bylo doplněno, že žalobce zadržoval členské příspěvky i přes výzvu UBS, a to v období od 19. 5. 2018 do 17. 6. 2019.
51. Uvedené souvisí s tím, že původní usnesení GIBS o zahájení trestního stíhání, z něhož vycházelo i rozhodnutí o propuštění, bylo státním zástupcem zrušeno (usnesení Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. 2 KZV 9/2019-21). Nebylo však zrušeno proto, že by snad dle státního zástupce nemělo jít vůbec o trestný čin, ale „jen“ proto, že závěry tam uvedené nebyly dostatečně důkazně podloženy. Věc proto policejnímu orgánu vrátil k dalšímu postupu a uložil mu, aby objasnil veškeré podstatné okolnosti nepředání peněžní hotovosti UBS, zejména provedl výslechy svědků. Z usnesení ovšem nevyplývá, že by snad měl dosavadní závěry a zjištění opustit, toliko je má dále důkazně prověřit. Posléze bylo zahájeno nové trestní stíhání a popis skutku se zčásti změnil, stále ovšem vycházel z původního popisu. Kromě toho je nutné zdůraznit, že zdejší soud i NSS již uzavřely, že i původně vymezené jednání vykazovalo znaky trestného činu, bez ohledu na to, že bylo trestní stíhání zrušeno.
52. Pokud soud, stejně jako předtím služební orgány, nyní dovodil, že jednání příslušníka nemusí být v rozhodnutí o propuštění a v odsuzujícím rozsudku vymezeno úplně stejně, nabízí se otázka, do jaké míry se jednání (jeho popis) může lišit. Služební orgány se v takové situaci příhodně opřely o aplikaci trestněprávní doktríny totožnosti skutku. Ta se sice vztahuje k jiným otázkám, její východiska jsou však relevantní i pro oblast správního práva, a to včetně projednávaného případu.
53. Soud připomíná (v podrobnostech pak srov. např. jeho rozsudek ze dne 14. 9. 2022, č. j. 18 A 54/2022 - 46), že totožnost skutku je, na rozdíl od jednoty skutku relevantní z pohledu hmotného práva, institutem práva procesního, který fakticky zajišťuje kontinuitu skutku, tedy aby orgány veřejné moci rozhodovaly o tomtéž skutku, pro který trestní či správní řízení zahájily. Smyslem a účelem pravidel podávajících se ze zásady totožnosti skutku je přitom především zabránit tomu, aby v průběhu takového řízení orgány veřejné moci doplnily skutek o další, jiné jednání. Soudy k problematice totožnosti skutku ustáleně Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

judikují, že totožnost skutku je v trestním řízení zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. Tzn 12/94). Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 5 Tdo 411/2018, je totožnost skutku zachována tehdy, je-li jednání nebo následek alespoň částečně shodné, *„shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu“* (pozn. zvýraznění doplněno). Lze doplnit, že na zachování totožnosti skutku nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují skutek z hlediska času, místa a způsobu spáchání činu, formy zavinění, rozsahu následku a motivace, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2021, sp. zn. 3 Tdo 1115/2021).

54. Pakliže i nárok na odchodné odvisí od existence dostatečné shody mezi jednáním popsaným v rozhodnutí služebního funkcionáře a trestního soudu, lze uvedené závěry obdobně aplikovat i pro tyto účely. Potom i v tomto případě platí, že shoda musí být dána v podstatných rysech jednání (a právě jen jednání, jak požaduje zákon o služebním poměru), jež jsou relevantní z hlediska znaků skutkové podstaty předmětného trestného činu. V případě zpronevěry spočívají zákonné znaky jednání v přisvojení si cizí svěřené věci a způsobení škody (§ 206 odst. 1 trestního zákoníku). Trestní zákoník zde nerozlišuje aktivní konání a opomenutí, podstatou zpronevěry je ostatně to, že přisvojení předchází svěřením věci pachateli, tedy určité soukromoprávní jednání (pachatel se jinými slovy věci nezmocní, ale získá ji „legálně“). Přisvojení pak podle komentářové literatury spočívá v tom, že pachatel s cizí věcí *„naloží v rozporu s účelem, k němuž mu byla cizí věc dána do opatrování nebo do dispozice, a to způsobem, který maří základní účel svěřením“* (komentář k § 206 in Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023).
55. V projednávané věci nemůže být pochyb, že žalobce s členskými příspěvky naložil v rozporu s účelem, za jakým mu byly svěřeny – v obou případech mu bylo vytýkáno, že příspěvky neodevzdal do pokladny nebo na bankovní účet UBS, čímž mařil účel členských příspěvků (k trestní „větví“ viz i bod 15 usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 573/2022 ve věci dovolání žalobce, dostupné z: www.nsoud.cz). V pozdějším trestním řízení bylo pouze doplněno, že tak neučinil i přes výzvu, což ale nezakládá existenci nového, odlišného žalobcova jednání. Soud souhlasí se žalovaným, že v podstatných bodech šlo stále o totéž. Těmito shodnými podstatnými rysy byl i) výběr členských příspěvků a ii) svévolné nakládání s nimi. Specifikace toho, v čem konkrétně svévolná dispozice spočívala, resp. kdy k ní došlo, nejsou z pohledu naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu zpronevěry rozhodné, podstatné je, že se stále jednalo o svévolné nakládání s vybranými členskými příspěvky. Pojmovým znakem zpronevěry přitom není nevyhovění výzvě k vrácení či předání svěřené věci a ani trestní soudy ve svých závěrech samotnou výzvu nijak neakcentovaly. Nanejvýš lze hovořit o tom, že oproti původnímu přesvědčení služebního orgánu byl popis skutku doplněn (členské příspěvky UBS žalobce neodevzdal na základě výzvy), původní jednání je však stále v pozdějším popisu skutku obsaženo.
56. Podle soudu tak plně obстоjí závěr žalovaného, že žalobce byl odsouzen na základě jednání, pro něž byl dříve propuštěn. Na odchodné proto v souladu s § 155 písm. c) zákona o služebním poměru nárok nemá.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

VI. Závěr a náklady řízení

57. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. listopadu 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.